

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **R. I.**, narozená dne X.
(dle tvrzení žalobkyně R. I. B.)
státní příslušnost Íránská islámská republika
t.č. v X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2023, č. j. OAM-15/LE-LE05-K10-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2023, č. j. OAM-15/LE-LE05-K10-2023, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně nesouhlasila s hodnocením azylového příběhu žalovaným. Žalobkyně uprchla ze země původu se svým manželem na základě důvodných obav z pronásledování ze strany státních orgánů a hrozící újmy na zdraví, proto byla také nucen opustit zemi nelegálně – ukrytá v kamionu jedoucím do Turecka.
3. Aktuálně probíhají v Íránu protesty a občanské nepokoje proti současnému režimu, který dlouhodobě porušuje základní lidská práva. Manžel žalobkyně (M. P.) byl identifikován Ministerstvem informací a bezpečnosti Íránu (dále jen „VEVAK“) jako účastník protestů v jejich domovském městě R. a v průběhu prosince 2022 mu byla formou SMS zprávy doručena výzva k dostavení se na úřad k výslechu. Manžel žalobkyně dostal obrovský strach a rozhodl se podniknout kroky k vycestování ze země, neboť se obával toho, co by se žalobkyni a jemu mohlo v souvislosti s předvoláním stát. Jak sám žalovaný připouští, VEVAK je nejobávanejší a nejaktivnější zpravodajskou službou na Středním východě. Mezi všemi Íránci je pak známo, že předvolané osoby často při výslechu čelí zastrašování a nátlaku, výjimkou není ale ani mučení či jiné nehumánní praktiky. Stejně tak těmto osobám následně hrozí nepřiměřené tresty odnětí svobody či jiné neúnosné postihy, nehledě na to, že se takové osoby někdy i úplně „ztratí“, aniž by byl ostatním znám jejich skutečný osud. Varianta, že manžel žalobkyně v poklidu dojde na VEVAK a zde bez jakékoli újmy příslušným úředníkům vysvětlí, že se žádného protestu neúčastnil a vše je jen jeden velký omyl, je přípustná a uvěřitelná v právním státě, který drží záruky za práva svých občanů, např. v České republice. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uznává, že v souvislosti s protesty v Íránu dochází ze strany státních orgánů k tvrdé represí, včetně masového zatýkání, o to víc je jeho myšlenka, že by se manžel žalobkyně šel sám přihlásit na VEVAK, a riskoval tak svobodu a život sebe a své rodiny, nepochopitelná a spíše než o nedůvěryhodnosti žalobkyně vypovídá o neochotě žalovaného se situací blíže zabývat.
4. Následně byl manžel žalobkyně informován jeho otcem, že v jejich bytě byla provedena domovní prohlídka, při které bylo zjištěno, že společně s žalobkyní konvertoval ke křesťanství (když v jejich společném bytě byla nalezena např. bible či obraz Ježíše Krista).
5. Když domovní prohlídka probíhala, věděla o tom celá rodina, neboť bydlí společně v jednom domě. Tchán žalobkyně studoval na univerzitě na Filipínách, stejně jako její manžel, který zde našel křesťanskou víru, tchán tak umí anglicky a je též obeznámen s křesťanskou symbolikou, byť je muslim. Neměl tedy žádný problém identifikovat artefakty, které byly při domovní prohlídce zabaveny, a v souvislosti s tím též vyhodnotit, jaké nebezpečí kvůli tomu žalobkyni a jejímu manželovi hrozí.
6. Když žalobkyně s manželem obdrželi informaci o odhalení jejich odloučení od islámu, rozhodli se dále nečekat a opustit zemi původu, byť nelegální cestou. Za tímto účelem zaplatili převaděčům za to, je odvezou ze země a zajistí jim vycestování. Na vyřízení oficiálního víza a dalších náležitostí nemohli čekat, neboť se důvodně obávali o své zdraví a život. Žalobkyně v Íránu měla dobré finanční i rodinné zázemí. V jejím případě by tedy nedávalo vůbec žádný smysl, aby prchala ze země a toto zázemí zde zanechala výměnou za život uprchlíka, pokud by skutečně nepociťovala obavy o svůj život.
7. Poté, co žalobkyně s manželem zaplatili převaděčům za zajištění vycestování z Íránu, jim museli vydat též své mobilní telefony, na tomto převaděči trvali (zřejmě z důvodu bezpečnosti). Proč toto tvrzení považuje žalovaný za nesmyslné, žalobkyni uniká.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Manžel žalobkyně smazal obsah jejich telefonů, neboť se v nich nacházela spousta důvěrných informací a soukromých fotografií, přístupy k bankovním kontům apod. a manžel se obával jejich zneužití, což je zcela uvěřitelné a logické.

8. Ohledně tvrzení žalovaného, že žalobkyně není schopna sestavit přesnou časovou osu všech událostí, resp. že se zásadně rozchází časový sled popisovaný manžely, žalobkyně vysvětlila, že situace byla velmi stresující a bylo těžké udržet si přesný pojem o čase. Žalobkyně je ale schopna uvést alespoň to, že jejich cesta započala v Teheránu (kde rovněž zaplatili a odevzdali telefony a hodinky), odkud byli transportováni do města Khoy a následně do Turecka (žalobkyně neví přesně kam). Na tomto místě v Turecku setrvali asi týden, možná déle, a následně byli převaděči odvezeni do Istanbulu na letiště, kde jim byl předán zpět telefon, hodinky, cestovní doklad a letenky z Istanbulu do Prahy a z Prahy do Milána. Žalobkyně si nikdy svobodně nevybrala, že by chtěla cestovat do Itálie. Kam budou její kroky směřovat, se dozvěděla od převaděčů až při samotném předání letenek v Istanbulu. Žalobkyně nasedla na letadlo, jak jí převaděči řekli, a dále cestovala dle jejich pokynů. Věřila při tom, že v Itálii se jí a jejímu manželovi dostane pomoci, když je tam převaděči poslali. Když žalobkyně přistála v Praze, byla zadržena Policií ČR při hraniční kontrole, neboť se prokazovala pozměněným cestovním dokladem.
9. Okamžitě poté, co byla žalobkyně poučena o možnosti požádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany, žalobkyně tohoto svého práva využila. Nikoli však proto, že by se chtěla vyhnout správnímu vyhoštění či proto, že hodlala nadále pokračovat ve své cestě do Itálie, ale protože jí byla nabídnuta pomoc, kterou hledala, do té doby ani nevěděla, že něco takového může v České republice žádat. Od tohoto okamžiku poskytovala všem orgánům veškerou potřebnou součinnost, dokonce se i podílela na svém řádném ztotožnění, když opatřila a předložila fotokopii svého cestovního dokladu.
10. Žalobkyně prohlašuje, že o své situaci vypověděla naprostou pravdu a její azylový příběh odpovídá tomu, čemu byla v zemi svého původu vystavena. Naproti tomu žalovaný její azylový příběh zcela odmítá pouze na základě svých domněnek a dohadů, ke všem tvrzením žalobkyně se vyjadřuje negativně a zpochybňuje je, aniž by k tomu měl nějaký důvod nebo oporu ve spisové dokumentaci.
11. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že si žalovaný vůbec dovoluje podrobovat její náboženské vyznání nějakým svým vlastním testům a že její přesvědčení zpochybňuje na základě svého pojetí křesťanské víry. To, k jakému náboženství se žalobkyně hlásí a jakým způsobem jej praktikuje, je čistě věcí žalobkyně a žalovaný nedisponuje jakoukoli autoritou k tomu, aby žalobkyni v tomto ohledu zpochybňoval. Žalobkyně připouští, že nenaplnuje typickou představu pravověrného křesťana, to ale nemění nic na tom, že věří v Boha a Ježíše Krista, ke kterému se pravidelně modlí a komunikuje s ním. Je naprosto logické, že v zemi, kde je křesťanská víra nelegální a příslušníci její církve jsou perzekuováni, se žalobkyně v běžném životě neprezentuje jako oddaný křesťan a nemá možnost svou víru a znalost její historie více prohlubovat. Žalobkyně se pro odklon od islámu se rozhodla na základě vlivu manžela, který stejně jako ona nesouhlasí s některými pravidly a myšlenkami, které islám zavádí. Žalobkyně o víře v Boha a křesťanství se svým manželem rozmlouvala někdy od roku 2013, ale zatím bez toho, aby se víře naprosto oddala a konvertovala. Svůj přerod a nalezení Boha žalobkyně datuje zhruba na přelom roků 2017 a 2018. Žalobkyně pak nesouhlasí s tvrzením, že není křesťankou, když křesťanství aktivně nepraktikuje. Takový závěr je ale lichý, protože žalovaný sám

připouští, že v Íránu nejsou kostely a křesťané nemohou veřejně ukazovat svou víru. Žalobkyně se víře oddávala po svém - vždy se snažila svým známým, sousedům, ale i všem ostatním potřebným, nehledě na finanční situaci, čímž si vnitřně naplňovala své křesťanské povinnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vykládá víru v Boha jako něco empiricky změřitelného a kvantifikovatelného, ale úplně zapomíná, že víra je především o vnitřním přesvědčení každého člověka a dodržování nastavených hodnot. Nejdůležitější je vždy vnitřní přesvědčení konkrétní osoby a žalobkyně je niterně přesvědčena o tom, že je věřícím křesťanem. Z tohoto důvodu jí v zemi původu hrozí nebezpečí minimálně ve formě nelidského zacházení a pronásledování. Íránské orgány nemusí nutně sdílet stejné přesvědčení jako žalovaný, tedy že žalobkyně není křesťanem, když u ní doma našly několik křesťanských artefaktů, což už by samo o sobě vedlo k vyslýchání, pokud by se měla vrátit do země původu. Žalobkyně je tedy křesťanem, proto jí hrozí v zemi původu nebezpečí, neboť křesťanská víra je v Íránu nelegální a křesťané jsou státními orgány systematicky potlačováni (stejně jako jejich rodiny). Žalovaný se v řízení dopustil závažného pochybení, když bezprecedentně zpochybňoval pravost víry žalobkyně, čímž se dopustil zneužití pravomoci a správního uvážení.

12. Žalobkyně shledala argumentaci žalovaného ohledně aktuální bezpečnostní situace v Íránu přinejmenším rozporuplnou. Žalovaný několikrát v odůvodnění dovozuje, že v Íránu dochází k pronásledování osob a potlačování základních lidských práv, aby pak ale naprosto nepochopitelně uzavřel, že žalobkyni při návratu žádné nebezpečí nehrozí. Žalobkyni íránské státní orgány považují za křesťana, neboť v jejím bytě provedly domovní prohlídku a našly zde křesťanské předměty. Stejným způsobem budou íránské státní orgány přistupovat i k jejímu manželovi, který má dokonce na pravé paži vytetovanou křesťanskou symboliku.
13. Žalobkyně zná situaci v Íránu a je jí též známo, že křesťané jsou při výsleších často podrobováni fyzickému a psychickému nátlaku, aby se své víry zřekli a přiznali se ke spáchání zločinu. Známý jsou též případy, kdy docházelo k mučení vyslýcháných osob a k dalšímu nelidskému zacházení, o těchto případech však žalovaný mlčí (naopak některé mezinárodní organizace na tyto praktiky již v minulosti upozorňovaly, např. FIDH). Íránské státní orgány rovněž pronásledují a postihují též rodiny konvertitů, a to stejným způsobem, jako křesťany.
14. Žalobkyně poukázala na masové protesty, které v Íránu probíhají. Protestující osoby jsou tvrdě potlačovány a v souvislosti s účastí na protestech jsou ukládány přísné tresty. Známý jsou též případy, kdy byly vyneseny rozsudky smrti, ale i případy, kdy došlo k zabití protestujících osob bez vynesení rozsudku. Všechny tyto informace jsou ověřitelné z veřejně dostupných zdrojů, zejména zahraniční média na tuto problematiku upozorňují. Žalovaný na místo toho vycházel pouze z oficiálních zpráv cizích ministerstev a článků českých médií - tyto podklady však nepředkládají kompletní informace a nevykreslují realitu v Íránu, která je žalobkyni známa.
15. Žalobkyně považuje za vhodné poukázat na některé informace, které se jí podařilo k této problematice dohledat. Organizace Iran Human Rights se sídlem v Norsku dne 27. 1. 2023 informovala, že v souvislosti s protesty bylo zavražděno nejméně 488 lidí a dalších minimálně 107 lidí čeká na odsouzení a možnou popravu. Žalobkyni se podařilo dohledat jména některých zavražděných osob - Milad Derakhshan, Mehran Rajabi, Mehrzad Bchrouz, Majidreza Rahnavard. O situaci v Íránu informovala i významná zahraniční

média, např. deník The New York Times nebo společnost BBC. Soud má tak spoustu možností si tvrzení žalobkyně ohledně bezpečnostní situace ověřit.

16. Žalobkyně je přesvědčena, že jí při návratu hrozí reálné nebezpečí, když její manžel byl spojován s probíhajícími protesty a byla odhalena jejich křesťanská víra. Aktuální bezpečnostní situace v Íránu neumožňuje, aby se žalobkyně do země původu vrátila.
17. Žalobkyně také poukázala na špatné tlumočení. Tlumočník z perského jazyka, který byl přítomen při poskytnutí údajů, dle názoru žalobkyně nebyl íránského původu, nýbrž pocházel nejspíše z Afganistánu či Pákistánu, kde se ovšem mluví jinými dialekty perštiny. Tlumočník byl sice schopen se nějakým způsobem domluvit ve Fársí, pro obě strany to ovšem bylo velmi obtížné a žalobkyně proto nemůže vyloučit, že veškeré informace byly přetlumočeny řádně, ať už ve směru od žalobkyně ke správnímu orgánu, tak obráceně. Žalobkyni rovněž nebyl dán k dispozici doslovný překlad protokolu. Z tohoto důvodu nemohla žalobkyně na nesprávnosti ve spisové dokumentaci upozornit dříve. Až v okamžiku, kdy jí bylo dáno k dispozici napadené rozhodnutí a bylo jí poskytnuto bezplatné právní poradenství, byla schopna za použití internetového překladače odhalit některé zjevné nesprávnosti a nesrovnalosti v tvrzeních žalovaného ohledně informací, které měla žalobkyně ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytnout. Žalobkyně z toho dovozuje, že žalovaný při vydání rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci, když informace, se kterými pracoval, byly nepřesné a zkreslené, v důsledku čehož došlo k poškození práv žalobkyně.

II. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení předeštlá své obavy, které jsou reflektovány v ustanoveních § 12 a § 14a zákona o azylu, svou žádost o udělení mezinárodní ochrany založila na tvrzení, že íránské státní orgány provedly prohlídku jejich bytu, na základě které zjistily, že s manželem konvertovali ke křesťanství. S ohledem na tuto skutečnost žalobkyni údajně v zemi původu hrozí uložení trestu smrti. Správní orgán všechna tato tvrzení žalobkyně po jejich důkladném posouzení vyhodnotil jakožto zjevně nevěrohodná. Skutečnosti zjevně nevěrohodné nemohou být pokladem pro jakékoliv úvahy o důvodnosti obav z pronásledování či vážné újmy. Naopak tyto zjevně nevěrohodné skutečnosti jednoznačně verifikují, že důvodem žádosti nejsou obavy z pronásledování či vážné újmy v zemi původu, ale důvody, které jsou neslučitelné s povahou a účelem institutu mezinárodní ochrany. Opačný výklad by byl popřením smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
19. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, podle něhož je věrohodná výpověď dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel o azyl prokazuje pronásledování vlastní osoby. Nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, naopak znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105).
20. Správní orgán zdůraznil, že veškerá tvrzení, na kterých žalobkyně založila svou žádost o mezinárodní ochranu, vycházela z předpokladu, že jí v zemi původu hrozí smrt kvůli její konverzi ke křesťanství. S touto verzí příběhu, jak ho žalobkyně prezentovala ve

správním řízení, se však správní orgán nemohl ztotožnit, neboť výpověď žalobkyně přesvědčivě prokázala, že se v jejím případě o konvertovanou íránskou křesťanku nejedná. Správní orgán ke stejným závěrům o neautentičnosti konverze a zjevné nevěrohodnosti celého azylového příběhu dospěl i v případě individuální situace manžela jmenované v rámci správního řízení současně s ní vedeného pod č. j. OAM-14/LE-LE05-2023, jehož žalobu aktuálně rovněž projednává Městský soud v Praze pod sp. zn. 20 Az 4/2023.

21. Žalobkyně nedisponuje naprosto žádnými znalostmi a informacemi o svém náboženství, ke kterému se údajně před čtyřmi lety obrátila. Z výpovědi „konvertované“ žalobkyně vyplynulo, že tato konvertovala ke křesťanství, a to aniž by vůbec rozuměla, k čemu se vlastně obrátila. Správní orgán po posouzení výpovědi žalobkyně týkajících se její údajné konverze ke křesťanství dospěl k závěru, že výpověď žalobkyně je zcela nepřesvědčivá. Proklamace žalobkyně o tom, že se stala křesťankou, protože ji křesťanství uklidňuje od té doby, co se modlila za manžela na palubě letadla, který byl následně zachráněn, či že nesnášela islám, nemohl správní orgán akceptovat jakožto autentické. Správní orgán je toho názoru, že u skutečného a přesvědčeného konvertity je plně legitimní předpokládat, že tento bude schopen náležitě vysvětlit, z jakého důvodu přestoupil ke křesťanství, bude schopen prokázat znalost základních věroučných aspektů své víry, intenzitu vnitřního přesvědčení, způsob života či jeho náboženské aktivity. To však bezesporu není případ žalobkyně, který nemá o svém náboženství, ke kterému měla konvertovat mezi lety 2012–2014, resp. v roce 2018, téměř žádné povědomí.

III. Obsah správního spisu

22. Žalobkyně podala dne 13. 1. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 18. 1. 2023 poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je skutečnost, že íránské státní orgány provedly prohlídku jejich bytu, na základě které zjistily, že s manželem konvertovali ke křesťanství. S ohledem na tuto skutečnost dotyčné hrozí v zemi původu uložení trestu smrti.
24. Správní orgán vycházel především z výpovědí manželů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Íránské islámské republice. Konkrétně vycházel z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Írán - Protizákonné opuštění země z května 2022, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Írán - Základní informace, včetně poskytovatelů ochrany a vnitřního přesídlení, ze září 2018, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Írán: Křesťané a křesťanští konvertité z února 2020, Společné zprávy Dánské imigrační služby a Dánské rady pro uprchlíky: Problematika soudů z února 2018, Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska: Všeobecná úřední zpráva o Íránu (3.2.2 Svoboda vyznání a přesvědčení - vybrané náboženské menšiny) ze dne 1. 2. 2021, Zprávy My Christian Daily: Chození na bohoslužby z křesťanů nedělá „nepřátele státu“, říká rozhodnutí Íránského soudu, ze dne 3. 12. 2021 a informací ČTK: „Šéf íránské justice nařídil tvrdé tresty pro hlavní aktéry protestů,“ ze dne 13. 10. 2022; „Při protestech proti vládě v Íránu přišlo podle generála o život přes 300 lidí,“ ze dne 30. 11. 2022; „Smrt Amíniové vyvolala v Íránu vlnu protestů, ve vazbě skončily tisíce lidí,“ ze dne 15. 12.

2022; „Poslání mravnostní policie v Íránu skončilo, řekl podle RFE/RL mluvčí jednotky,“ ze dne 6. 12. 2022.

25. Svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), se žalobkyně při pohovoru dne 18. 1. 2023 vzdala.
26. Žalobkyně založila svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany na tvrzení, že příslušníci Ministerstva informací (VEVAK) údajně provedli v jejím bytě prohlídku, při které zajistili různé křesťanské materiály, a íránské státní orgány jsou tak aktuálně informovány o tom, že dotyčná konvertovala ke křesťanství. S ohledem na tuto skutečnost žadatelka se svým manželem předkládají své obavy, že jim v zemi původu hrozí dle íránských zákonů uložení a vykonání trestu smrti.
27. K tomuto správní orgán konstatoval, že ačkoliv žadatelka (jakož i její manžel) předkládají obavy, které jsou reflektovány v ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, zároveň všechna tato tvrzení o možném nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy považuje správní orgán za zjevně nevěrohodná. Výpověď žadatelky přesvědčivě prokazuje, že se v jejím případě o konvertovanou íránskou křesťanku nejedná a nikdy nejednalo. Ke stejným závěrům o neautentičnosti konverze a zjevné nevěrohodnosti celého azylového příběhu dospěl i v případě manžela žadatelky v rámci správního řízení (vedeného pod OAM-14/LE-LE05-2023).
28. Správní orgán v rámci posouzení věrohodnosti tvrzení žadatelky o její křesťanské víře zdůraznil, že dotyčná nedisponuje naprosto žádnými znalostmi a informacemi o svém náboženství, ke kterému se údajně před lety obrátila (v údajích týkajících se její konverze jsou výpovědi žadatelky v porovnání s protokolem o pohovoru manžela naprosto nekonzistentní, neboť dotyčná tvrdila, že je křesťanskou 4 roky, přičemž manžel zasadil její konverzi do roku 2012-2014). Z výpovědi žadatelky vyplývá, že tato konvertovala ke křesťanství, a to aniž by vůbec rozuměla, k čemu se vlastně obrátila, neboť výslovně deklarovala, že doposud nemá dost informací ani o tom, k jaké církvi patří, nerozhodla se pro žádný výklad. Obdobně zářezující je sdělení jejího manžela, který vypovídal v tom smyslu, že když konvertoval, neuměl dobře filipínsky, takže když mu to vysvětlovali, tak tomu nerozuměl, či že přijal svátost křtu a stal se pravověrným křesťanem tak, že de facto vůbec nerozuměl knězi, co mu říkal. Dle přesvědčení správního orgánu neobstojí ani vysvětlení motivace žalobkyně k samotnému obrácení se ke Kristu. Proklamace o tom, že se stala křesťankou, protože ji křesťanství uklidňuje od té doby, co se modlila za manžela na palubě letadla, který byl následně zachráněn, či že nesnášela islám, správní orgán nemůže od člověka, který je údajně v Íránu konvertovaný křesťan, akceptovat jako adekvátní. Správní orgán uvedl, že konverze z islámu ke křesťanství je složitým duchovním procesem, který předpokládá „revoluční myšlenkové prozření“, v rámci něhož konvertita je zpravidla schopen ukotvit své ideje, motivy a přesvědčení do souvislého argumentačního rámce. To však bezesporu není případ žadatelky, která má o svém náboženství, ke kterému konvertovala mezi lety 2012-2014, resp. v roce 2018, dočista tristní povědomí, které se zjevně ani nesnaží svým vzděláváním prohloubit (z jejích vyjádření dokonce prokazatelně vyplývá, že jmenovaná ani nečetla bibli, a to s odkazem na to, že bibli v perštině nenašla). Dokonce výslovně prohlásila, že si z bible nic nepamatuje a že vše co ví o křesťanství je to, co jí říkal manžel, tj. že se křesťanství hodně liší od islámu. Následně nebyla schopna sdělit, v čem se křesťanství od islámu liší, s odkazem na to, že si to už nepamatuje. U dotyčné nemohlo dojít k završení konverze.

Osobní obrácení se má následně v procesu samotné konverze vést k vyznávání víry, kdy předpokladem k tomu, aby mohlo následně dojít ke křtu, je znalost Písma svátého, jakož i věroučných otázek a základních povinností křesťanů. Neznalost a nezájem o bibli jakožto základní stavební kámen křesťanské víry, tj. souvislý teologický celek, který zprostředkovává komplexní zjevení o Bohu, odhaluje dějiny spásy a de facto je považován křesťany za „Slovo Boží“, indikuje jediné, že není vůbec zřejmé a identifikovatelné to, v co má žadatelka vlastně po celá léta věřit, v co se obrátila a o čem má být ve skutečnosti vnitřně přesvědčena, když nemůže mít ponětí o tom, co je předmětem a obsahem víry, kterou vymezuje právě a jediné Bible svátá. V případě žadatelky, která prošla před lety procesem konverze v zemi, kde jsou konvertité stíháni státní mocí pro svoji víru, musí být přestup k novému náboženství zcela určitě zásadním životním rozhodnutím, a to na základě „znalostí“ a proklamovaného osobního „přesvědčení“, je zcela na místě očekávat intenzivnější snahu o získání znalostí zásad a věrouky tohoto „nového“ náboženství, větší míru zanícení a zápal pro víru jakož i aktivní zapojení do života v rámci náboženské komunity. Nutno připustit, že i typický „český bezvěrec a ateista“ by byl schopen předkládat fundovanější odpovědi než údajně konvertovaná žadatelka, která o sobě tvrdí, že je křesťanka (sic neví jaká), která nesnáší islám a které na základě její „víry“ hrozí v Íránu smrt. Pokud jde o otázku posouzení toho, zda je žadatelka praktikující křesťankou, ani v této věci nelze shledávat, že by tato skutečně disponovala vnitřním náboženským přesvědčením a svoji deklarovanou víru opravdu jakkoliv praktikovala. Žadatelka svoji víru žádným způsobem od samého počátku nikdy nepraktikovala, jak sama explicitně do protokolu sdělila. Výslovně informovala o tom, že v Íránu nechodila do kostela, nepodstoupila žádný obřad a křesťanství nijak nepraktikovala. Zcela výmluvná je ta skutečnost, že dotyčná nepraktikuje své vyznání nikterak ani v současné době.

29. Správní orgán dále poukázal na to, že žadatelkou proklamovaná tvrzení ohledně toho, že jí za konverzi ke křesťanství hrozí trest smrti, považuje za účelově uvedená, neboť jsou tato zcela rozporná s informacemi o zemi původu. Zpráva MZV Nizozemska totiž referuje o tom, že nejsou dostupné žádné informace o tom, že by ve sledovaném období došlo k vynesení rozsudku smrti nebo popravě z důvodu konverze, apostáze či rouhání. Poslední poprava, která se konala z důvodu odpadnutí od víry, proběhla v roce 1990. K tomuto správní orgán shrnuje, že zpráva MZV Nizozemska explicitně informuje toliko o odsouzeních konvertitů k výkonu trestů odnětí svobody či peněžitých pokutách na základě čl. 498, 499, 500 a 610 íránského trestního zákoníku a není zde ani zmínky o tom, že by byl někdo ve sledovaném období odsouzen v soudním procesu za své přítomnosti, resp. za své nepřítomnosti pro přečin, který by byl kvalifikován ve své skutkové podstatě jako „nepřátelství k bohu“, za který se zpravidla ukládá trest smrti a který upravují úplně jiná ustanovení íránského trestního zákoníku. Správní orgán konstatoval, že rozsudky trestů smrti nejsou konvertitům vůbec vynášeny (a to ani vůči čelním představitelům a vůdcům církví!). Správní orgán odkázal i na aktuální přelomový rozsudek Íránského nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2021, který nejenže výše řečené potvrzuje a vyvrací žadatelčina tvrzení, ale indikuje i judikaturní odklon íránských soudů (v konkrétním případě se jedná o případ devíti konvertitů z Rastu původně odsouzených k pětiletým trestům odnětí svobody - tj. města, odkud pochází žadatelka a její manžel - jejichž zapojení v domácích bohoslužbách a dokonce i v propagaci tzv. „evangelické sionistické sekty“ nemělo být dle soudu posuzováno jako jednání proti národní bezpečnosti). V rozhodnutí Nejvyššího soudu se uvádí, že *„Ani samotné blásání*

křesťanství, ani propagování evangelické sionistické sekty, což v obou případech zjevně znamená propagování křesťanství v rámci rodinných sbromáždění [domácích církví], není projevem shromažďování či spiknutí za účelem narušení bezpečnosti, ať už vnitřní či vnější.“

30. Podle žalovaného informace o zemi původu jednak vyvracejí tvrzení jmenované ohledně hrozícího trestu smrti, jednak tyto informace s ohledem na nevěrohodnost žalobkyně nelze v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2009, č. j. 2 Azs 5/2009-113, podrobovat jakékoliv komparaci, neboť se vůbec situace žalobkyně netýkají, když tato není pravověrným a praktikujícím křesťanem, není vůdcem církve a dokonce ani není pouhým obyčejným členem žádné církve, nehlásá, neevangelizuje, nepropaguje a nezakládá státní moci žádné záminky k perzekuci na základě tvrzené apostáze. Jediná komparace s tvrzeními žalobkyně tak lze učinit toliko k té části výpovědi, ve které jmenovaná tvrdí, že ji hrozí trest smrti kvůli konverzi, když přitom informace o zemi původu tato její tvrzení dementují.
31. U posouzení situace konvertitů v Íránu však tato komparace již ztrácí jakýkoliv smysl, neboť žadatelka konvertitou ani konvertovanou křesťankou prokazatelně není. Pokud jmenovaná prohlašuje, že Írán opustila kvůli křesťanským materiálům, které se našly při prohlídce, a že jí kvůli tomu hrozí smrt, neboť státní orgány zjistily, že se s manželem obrátili ke křesťanství, správní orgán takové informace označil za nepravdivé a účelově vykonstruované. Správní orgán dále připomněl, že jmenovaná své obavy z trestu smrti kvůli konverzi odvozuje z toho, že státní orgány na její apostázi přišly na základě domovní prohlídky, které měla předcházet SMS týkající se předvolání manžela k podání vysvětlení. Správní orgán i tyto skutkové okolnosti považoval za zcela nevěrohodné a nepřesvědčivé. Dle mínění správního orgánu je vrcholně nepravděpodobné to; že by manžel jmenované, který SMS obdržel, se svým profilem ignoroval výzvu k podání vysvětlení u íránské tajné služby. Správní orgán u dotyčného, jakožto člověka bezúhonného, nikdy nečelí jakémukoliv trestnímu stíhání v Íránu, apolitického a velice dobře ekonomicky zaopatřeného v dobrém společenském postavení, žijícího spokojeným a bezstarostným životem, zároveň člověka referujícího o tom, že se snažil v Íránu vyvarovat jakýchkoliv problémů a svoji údajnou víru extenzivně skrýval, rozhodně nemůže reflektovat předloženou verzi příběhu, že osoba s tímto společensky konformním profilem a obezřetným a prozíravým chováním (pokud jde o jeho snahu svoji osobu neuvrhnout v žádné nebezpečí) by byla schopna vědomě a úmyslně ignorovat výzvu k výslechu od všeobecně obávaného VEVAKu (tj. od největší a nejaktivnější zpravodajské služby na Středním východě a zároveň nejmočnějšího a nejvíce podporovaného ministerstva mezi všemi íránskými ministerstvy z hlediska logistiky, financí a politické podpory; viz informace MV VB ze září 2018). Manžel žalobkyně předmětnou výzvu, ve které měl být výslovně upozorněn na to, že ho identifikovali jako účastníka demonstrace, ignoroval v době, kdy se po celém Íránu konaly největší protivládní demonstrace od islámské revoluce, které provázely tvrdé represe, včetně masového zatýkání a ukládání přísných trestů (viz informace ČTK). Pokud by tedy manžel žalobkyně skutečně obdržel výzvu obdobného charakteru, jen stěží se dá uvěřit tomu, že by tuto mohl přehlížet a nebrat ji vážně, jak tvrdí jmenovaná i její choť, a měl by zájem svoji náhodnou přítomnost na demonstraci v autě vysvětlit. Správní orgán tak považoval nastíněný sled událostí za nepravděpodobný, nelogický, nepřesvědčivý a v končeném důsledku za nehodnověrný.

32. Správní orgán byl přesvědčený, že se žádná prohlídka bytu ze strany VEVAKu nekonala. Žalovaný zdůraznil, že si lze jen stěží představit, že by prohlídka bytu, ve kterém byly nalezeny křesťanské materiály, neměla žádný dopad na život rodiny manžela. Je naprosto nemyslitelné, že by rodiče manžela nebyli minimálně navštíveni, kontaktováni, dotazováni či vyslýcháni. S ohledem na výše řečené správní orgán odkazuje na Informaci MZV Nizozemska, která informuje o tom, že rodinní příslušníci konvertitů, kteří opustili Írán, bývají ohrožováni státními úřady. Obdobně referuje zpráva MV VB, která cituje odpověď zástupce „Eiam Ministries“ ohledně zacházení s rodinnými příslušníky osob, které přestoupily na křesťanství, ze strany správních orgánů. Dotyčný potvrdil, že rodinní příslušníci křesťanů (zejména křesťanských konvertitů) nejsou v Íránu ušetřeni utrpení. Tato zpráva informuje o tom, že v Íránu existuje mnoho důvodů, v jejichž důsledku rodinní příslušníci trpí kvůli přestoupení jednotlivce na jinou víru. Organizace Open Doors při rozhovoru s MV VB ze dne 8. 8. 2017 uvedla, že podle tvrzení křesťanů, kteří uprchli ze země, jsou jejich rodinní příslušníci často pronásledováni s cílem donutit je k ukončení stávajících styků s členy domácích církví a aktivními křesťany v Íránu. Správní orgán k výše řečenému konstatoval, že k ničemu takovému dodnes nedošlo, což indikuje buď to, že pokud proběhla prohlídka bytu, potom příslušníci zpravodajské služby nenašli nic, co by dotyčnou, jejího manžela i ostatní příbuzné kompromitovalo, neboť žádný další zájem státní moci není očividně patrný, nebo to indikuje to, že prohlídka vůbec neproběhla, a tedy nelze ani vyvozovat jakýkoliv zájem státní moci, kdy všechna tvrzení jmenované jsou nevěrohodná. Správní orgán se přiklonil na podkladu obsahu výpovědi jmenované a jejího manžela spíše k druhé verzi. Ostatně sama žadatelka předložila tvrzení, že íránské orgány mohou dospět k podezření, že konvertovala právě na základě toho, že oni nemohou identifikovat, jestli křesťanské materiály patří manželovi nebo jí, tedy mohou toto připisovat celé rodině. Podle výpovědi jmenované i jejího manžela však tento stav nenastal a jejich rodina žije nadále nerušeně v Íránu bez jakýchkoliv problémů.
33. Správní orgán rovněž poukázal na to, že považuje tvrzení manžela jmenované ohledně toho, že tchán žadatelky viděl, že z bytu byla odnesena bible a vyobrazení Ježíše Krista, za nepravděpodobné. Podle správního orgánu nevyznívá příliš přesvědčivě to, že by tchán, který vůbec nebyl přítomen prohlídce bytu a se zpravodajskou službou nebyl v přímém kontaktu, mohl na dálku rozpoznat jakožto muslim, že odnášejí vyobrazení Krista a bibli. Islám zakazuje zobrazování čehokoliv, co bývá nebo by mohlo být uctíváno, protože pouze toliko Bůh je hoden uctívání. Zakázáno je zobrazovat Boha samotného, anděly, nebo dokonce i proroky (za proroka je považován v islámu kromě jiných i Ježíš). Jak mohl tchán žalobkyně - muslim - poznat z dálky, že nějaké osoby v civilu odnášejí v rukách z úplně jiného bytu právě vyobrazení Ježíše, když snad ani nemohl tušit, jak tento vůbec má vypadat, a jak rovněž mohl poznat, že se jedná o bibli, která měla být údajně v anglickém jazyce (správní orgán připomněl, že farsí má jiný písemný systém a bible ve farsí není „bible“ jako v angličtině, ale „ketáb-e moqaddas“).
34. Žadatelka i její manžel předložili rozporuplné informace i ohledně toho, kdy vlastně k inkriminovaným problémům mělo dojít, neboť se neshodují jimi předložené údaje o době vycestování, demonstraci a pobytu v Turecku. Demonstrace se nemohla konat měsíc (resp. tři týdny) před pohovorem, stejně tak nemohla přijít SMS ve stejnou dobu, když dotyčná s manželem opustili Írán před měsícem a zároveň v Turecku pobývali pouze týden a pak letěli rovnou do Prahy. Správní orgán byl toho mínění, že jeden měsíc (resp. tři týdny), nebo jeden týden (jak vyplývá z výpovědi manžela) jsou naprosto

nesouměřitelné a nedůvěryhodné údaje, neboť od osob, které by skutečně autenticky prožily tak traumatizující zkušenosti, které vedly k opuštění rodiny, vlasti, dosavadního zaběhlého života a na základě kterých by pociťovaly obavy z hrdelního trestu, potom by takové osoby musely s velikou pravděpodobností předložit konzistentnější informace o tom, kdy se jednotlivé skutkové děje staly.

35. Pokud jde o objasnění ze strany manžela jmenované, že SMS nemůže doložit, protože mu převaděči vzali telefon a všechno z něj vymazali, správní orgán toto vysvětlení považoval za nesmyslné, není zřejmé, proč by takto převaděči jednali. Ostatně příběh o převaděčích rovněž nevyznívá příliš věrohodně, když manžel žadatelky byl schopen uvést v rámci jednoho pohovoru informaci, že jeli autem k hranicím a potom do Turecka vycestovali v kamionu, a zároveň v jiné části uvedl, že je převaděči vyzvedli u nich doma a odvezli je až do Istanbulu na letiště.
36. Žalovaný se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnoval i variantě, že u žalobkyně skutečně byla nalezena bible, ani při této možnosti neshledal skutečnosti svědčící o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by jí hrozila vážná újma podle § 14a. Podle informací o zemi původu bývají konvertité při výsledích často nuceni popírat svou víru, nebo musí podepsat prohlášení, že se přestanou stýkat s ostatními křesťany a nebudou nadále podnikat žádné aktivity spojené s křesťanstvím. Na základě řečeného je evidentní, že jmenovaná nebude mít žádné překážky v tom, aby prohlášení podepsala, neboť toto prohlášení bude pravdivé a nebude odporovat jejímu jakémukoliv přesvědčení, když se v jejím případě prokazatelně o žádného křesťana nejedná a ani se nejedná o osobu, která by byla napojená na jakoukoliv skupinu či byla jakkoliv aktivní. To že u ní našli bibli (jak tvrdí), která je v jazyce, kterému nerozumí, je naprosto přesvědčujícím potvrzením a důkazem pro iránské úřady, že před nimi ve výsledkové místnosti nesedí odpadlík od víry. Ve věci je nutno závěrem odkázat na Informaci MZV Nizozemska, podle které vlastnictví bible psané v perštině na území Íránu není ze zákona trestné, a dle Informace MV VB by správní orgány vlastnictví jedné bible obvykle tolerovaly, což naprosto dementuje tvrzení žadatelky o tom, že jí hrozí trest smrti. Správní orgán je přesvědčen, že dotyčná všechny případné nesrovnalosti může přijatelným způsobem před orgány státní moci vyjasnit, aniž by to na její další budoucnosti mělo jakkoliv neblahé následky, a to včetně toho, že byla údajně náhodně přítomna při demonstraci v dopravní zácpě.
37. Správní orgán uzavřel, že s ohledem na výpovědi žadatelky (u které panují dokonce pochybnosti o její pravé identitě, neboť jediný doklad, kterým se 13. 1. 2023 prokázala, je neoprávněně pozměněný cestovní doklad Španělska znějící na totožnost S. K. E., st. přísl. Španělsko), nelze prokazatelně dotyčnou považovat za autentickou a praktikující křesťanku, která by po svém případném návratu do vlasti mohla pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů jejího náboženství nebo z toho, že by byla vystavena vážné újmě. Správní orgán byl přesvědčen, že tvrzení o konverzi je zcela účelové, křesťanství je předstírané a v souhrnu celý azylový příběh žadatelky (ohledně SMS vyzývající k výsledku a následně provedené prohlídky ze strany státních orgánů a zabavených materiálů) je zjevně nevěrohodný. Žadatelka předložila zjevně nesouvislé, protichůdné, zjevně nepravdivé a očividně nepravděpodobné údaje, které jsou dokonce v naprostém rozporu s ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé, pokud jde o její tvrzení v souvislosti s tím, zda ji lze uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

38. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, jelikož s tímto postupem obě strany souhlasily. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
39. Podle čl. 31 odst. 8 písm. e) procedurální směrnice: *„Členské státy mohou stanovit, že se řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II urychlí nebo uskuteční na hranicích nebo v tranzitním prostoru podle článku 43, pokud: žadatel uvedl zjevně nesouvislé a protichůdné, zjevně nepravdivé či očividně nepravděpodobné údaje, které jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé, pokud jde o jeho tvrzení v souvislosti s tím, zda ho lze uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.“*
40. Podle § 73 odst. 1 zákona o azylu: *„Policie předá žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, do přijímacího střediska na mezinárodním letišti, nejsou-li splněny důvody pro jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“*
41. Podle § 73 odst. 11 zákona o azylu: *„Ministerstvo rozhodne o nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo o tom, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, nejpozději do 4 týdnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
42. Podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné.“*
43. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45: *„Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu. Hodnověrnost konverze žadatele k jiné víře lze konkrétně prověřit mimo jiné posouzením způsobu života žadatele před konverzí, průběhu a okolností samotného přijetí nového náboženství a jeho základní znalosti ze strany žadatele, jakož i následného zapojení žadatele do života dané náboženské komunity.“*
44. Podle Praktické příručky EUAA: Interviewing Applicants with Religion-based Asylum Claims, čl. 1.4.2. *Výzvy týkající se důvěryhodnosti pravost přesvědčení člověka nelze přímo pozorovat. Obecně platí, že přesvědčení musí dosahovat určité úrovně*

přesvědčivosti, vážnosti, soudržnosti a důležitosti. Aby mohlo být provedeno odpovídající posouzení věrohodnosti, mělo by být posouzeno, zda a do jaké míry byly splněny ukazatele věrohodnosti, a to s přihlédnutím k individuálním a nepřímým faktorům, které mohou vést ke zkreslení. Za indikátory důvěryhodnosti jsou z hlediska vnitřní konzistence považovány: dostatečná podrobnost a konkrétnost, soudržnost a konzistence; z hlediska vnější konzistence: soulad s informacemi o zemi původu, soulad s ostatními důkazy.

45. Soud předně konstatuje, že námitka žalobkyně, že žalovaný zcela bezprecedentně zpochybňuje pravost její víry, čímž se měl dopustit zneužití pravomoci a správního uvážení, je zcela nedůvodná. Žalovaný naopak splnil své povinnosti vyplývající se shora uvedených ustanovení, když se při pohovoru s žalobkyní pokusil objasnit skutečnosti rozhodné z hlediska shora citované judikatury. Způsob vedení pohovoru i jeho následné hodnocení žalovaným pak soud shledává zcela korektním a přesvědčivým. Žalovaný ve svém rozhodnutí důvody svého rozhodnutí precizně popsal, posouzení věrohodnosti tvrzení uvedených žalobkyní se věnoval velmi důkladně, jeho závěry jsou přesvědčivé a lze na ně zcela odkázat.
46. Žalovaný zejména zohlednil, že žalobkyně nedisponuje žádnými znalostmi a informacemi o svém náboženství. Žalobkyně uvedla, že nemá dost informací o tom, k jaké církvi patří. Žalobkyně se stala křesťankou, protože ji křesťanství uklidňuje od té doby, co se modlila za manžela, aby byl zachráněn. Žalobkyně nebyla schopna uvést žádné informace z bible, jediné, co ví, je, že se křesťanství hodně liší od islámu, ale neví, v čem konkrétně. Žalobkyně deklarovanou víru nikdy praktikovala, do kostela nechodila, nepodstoupila žádný obřad. Žalobkyně nepraktikuje své vyznání ani v současné době. Soud k tomuto doplňuje, že žalobkyně uvedla, že ke křesťanství směřovala posledních 25 let, je tedy naprosto zarážející, že k této víře nebyla schopna uvést byť základní informace o křesťanské nauce, své vzdělání v této oblasti nijak neprohlubovala.
47. Žalovaný též porovnal výpověď žalobkyně s výpovědí jejího manžela, správně upozornil na zásadní rozdíly v jejich výpovědích. V údajích týkajících se konverze žalobkyně jsou její tvrzení v porovnání s protokolem o pohovoru manžela naprosto nekonzistentní, neboť dotyčná tvrdila, že je křesťanskou 4 roky, přičemž manžel zasadil její konverzi do roku 2012 - 2014. Také konverzi manžela shledal žalovaný jako zcela nevěrohodnou, tento uvedl, že když konvertoval, neuměl dobře filipínsky, takže když mu to vysvětlovali, nerozuměl tomu. Přijal svátost křtu a stal se pravověrným křesťanem, přestože nerozuměl knězi, co mu říkal. Ani manžel žalobkyně neměl žádné povědomí o základních informacích o křesťanství, bibli nečetl, že existuje perský překlad, neví, není mu známo ani to, že i křesťané věří v peklo, on sám také víru nijak nepraktikoval (vyjma křtu).
48. Správní orgán správně zdůraznil, že impuls ke konverzi z islámu ke křesťanství osoby pocházející z konzervativního Íránu je nadmíru složitým duchovním procesem, který vede k vnitřnímu obrácení se k nové víře dotyčného jedince a předpokládá tak hluboké „revoluční myšlenkové prozření“, v rámci něhož konvertita je zpravidla schopen ukotvit své ideje, motivy a přesvědčení do souvislého argumentačního rámce. U skutečného a přesvědčeného konvertity je plně legitimní předpokládat, že bude tento schopen náležitě vysvětlit, z jakého důvodu přestoupil ke křesťanství, prokázat znalost základních věroučných aspektů své víry, intenzitu vnitřního přesvědčení, způsob života či jeho

náboženské aktivity. U žalobkyně není vůbec identifikovatelné to, v co má žalobkyně po celá léta věřit, v co se obrátila a o čem má být ve skutečnosti vnitřně přesvědčena, když neví nic o tom, co je předmětem a obsahem víry, kterou vymezuje Bible svátá.

49. Soud toliko dodává, že bible, která měla být nalezena při domovní prohlídce, byla v anglickém jazyce, kterému žalobkyně nerozumí vůbec a její manžel také vypověděl, že bibli v anglickém jazyce nerozuměl. Nedává smysl, proč by vůbec tuto knihu měli mít doma, pokud to bylo tak nebezpečné, jak oba tvrdí.
50. Správní orgán také pro úplnost posoudil tvrzení, že žalobkyni za konverzi ke křesťanství hrozí trest smrti, když toto tvrzení je rozporné s informacemi o zemi původu, jak výše rozebral žalovaný (viz Informace MZV Nizozemska, rozsudek Iránského nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2021, lze odkázat též na Informace MV VB). Podle Informace MZV Nizozemska vlastnictví bible na území Íránu není ze zákona trestné, a dle Informace MV VB by správní orgány vlastnictví jedné bible obvykle tolerovaly.
51. Závěr žalovaného, že žalobkyni nelze považovat za autentickou a praktikující křesťanku, která by po svém případném návratu do vlasti mohla pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů jejího náboženství nebo z toho, že by byla vystavena vážné újmě, je správný. Žalobkyně předložila zjevně nesouvislé, protichůdné, zjevně nepravdivé a očividně nepravděpodobné údaje, které jsou dokonce v naprostém rozporu s ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé, pokud jde o její tvrzení v souvislosti s tím, zda ji lze uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice.
52. Pokud žalobkyně v žalobě vysvětlovala, že manžel smazal obsah jejich telefonů, neboť se v nich nacházela spousta důvěrných informací a soukromých fotografií, přístupy k bankovním kontům apod. a manžel se obával jejich zneužití, toto je v rozporu s výpovědí manžela, který uvedl, že mu telefon vzali převaděči a převaděči mu vše z telefonu vymazali, on sám nemá žádné vysvětlení, proč to udělali.
53. Žalobkyně v žalobě zdůrazňuje obrovský strach manžela po obdržení SMS zprávy s výzvou k dostavení se na úřad k výslechu. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že manžel dostal obrovský strach a rozhodl se podniknout kroky k vycestování ze země, neboť se obával toho, co by se žalobkyni a jemu mohlo v souvislosti s předvoláním stát, toto podle žaloby měl být impuls k okamžitému odjezdu ze země. K tomuto soud uvádí, že manžel žalobkyně při svém pohovoru uvedl, že dostal SMS, aby se dostavil na nějaký úřad, myslel si, že to není důležité, proto na zprávu nereagoval. Na jiném místě pohovoru pak opětovně uvádí, že výzvu k dostavení se na úřad nebral vážně. Soud si je vědom, že obecně stres a obavy se mohou podílet na tom, že žadatel si některé události nevybaví zcela přesně, či je při pohovoru zcela přesně nepopíše, nicméně samotný důvod odjezdu ze země by měl být popsán mnohem konzistentněji a podrobněji. Muselo jít o tak významnou událost v životě žalobkyně a jejího manžela, kvůli které měli vše ve vlasti opustit a nelegální cestou se pokusit dostat do jiné země. Je těžko uvěřitelné, že by důvod pro odjezd ze země byl oběma manželi vysvětlován takto odlišně a rozporně.
54. Pokud žalobkyně vysvětlovala v žalobě rozpory mezi skutečnostmi tvrzenými ohledně vycestování ze země, soud k tomuto uvádí, že skutečně popis událostí oběma manželi (kdy byla demonstrace, kdy přišla manželovi SMS, kdy pak následovala domovní prohlídka, po které se rozhodli vycestovat nelegální cestou ze země, jakým způsobem ze země vycestovali) nedává přesnou představu o časové ose těchto událostí. Zároveň

žalobkyně s manželem neprošla žádným závažným traumatem, ani fyzickým násilím, aby bylo pochopitelné, že tak zásadní události, které je měly vést k odchodu do země, si nevybavují, nebo je uvádějí rozporně.

55. Soud musí odmítnout i tvrzení žalobkyně uvedené v žalobě, že se „dokonce podílela na svém řádném ztotožnění, když opatřila a předložila fotokopii svého cestovního dokladu“. Žalobkyně se naopak prokázala pozměněným cestovním dokladem, s falešným jménem a jinou státní příslušností, po odhalení uvedla odlišné jméno a příjmení, toto doložila pouze svým čestným prohlášením, čestně prohlásila i to, že nedisponuje žádným dokladem totožnosti. V žalobě pak žalobkyně tvrdila, že její správné jméno je odlišné od jména, které sdělila žalovanému svým čestným prohlášením, správné jméno žalobkyně má být R. I. B. Toto jméno však z obsahu spisu nevyplývá, žalobkyně správnost jména nedokládá ani v žalobě, soud tak vycházel (stejně jako žalovaný) ze jména čestně prohlášeného žalobkyní ve správním řízení.
56. Žalobkyně také namítala nesprávnost tlumočení, žalobkyně tvrdila, že následně odhalila některé zjevné nesprávnosti a nesrovnalosti v tvrzeních žalovaného ohledně informací, které měla žalobkyně ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytnout. Žalobkyně však ani v žalobě neuvádí konkrétně tyto zjevné nesprávnosti a nesrovnalosti. Žalobkyně v žalobě pouze dovysvětluje některé skutečnosti (např. proč byl tchán schopen poznat bibli), či vysvětluje důvody některých svých tvrzení, která byla vyhodnocena jako odlišná od popisu událostí manžela, neuvádí však, jaké nepřesnosti podle ní vznikly nesprávným překladem a jaký popis událostí byl ve skutečnosti prezentovaný žalobkyní.
57. Účastník řízení má právo na to, aby mu bylo tlumočeno do jazyka, v němž je schopen se porozumět, nikoliv nezbytně do mateřského jazyka či úředního jazyka jeho země původu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2020, č. j. 9 Azs 274/2019-35). Nejvyšší správní soud přitom zohledňuje, zda v případě námitek tlumočení bylo na tyto upozorňováno již v rámci probíhajícího výslechu, zda účastník řízení podepsal protokol o výslechu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017-79), zda účastník řízení vznáší námitky proti samotnému obsahu tlumočení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 4 Azs 244/2021-26).
58. Podle protokolu o pohovoru žalobkyně uvedla, že si s tlumočníkem bez problému rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námitky. Z obsahu protokolu nevyplývají žádné indicie, že by byl problém s porozuměním tlumočnickovi. Žalobkyně se následně vzdala práva na zpětné přetlumočení pohovoru. Pokud ani v žalobě neuvedla, co bylo tlumočeno chybně, nelze dospět k závěru, že by žalovaný z důvodu nekvalitního tlumočení vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci. Námitka tak není důvodná.
59. Soud nedoplnil dokazování zprávou Organizace Iran Human Rights ze dne 27. 1. 2023, podle které v souvislosti s protesty v Íránu bylo zavražděno nejméně 488 lidí a dalších minimálně 107 lidí čeká na odsouzení a možnou popravu, neboť ani žalovaný nezpochybňoval, že protesty jsou v Íránu tvrdě potlačovány, tomu nasvědčují i doložené zprávy o zemi původu. Žalobkyně s manželem při pohovoru pak své obavy spojovali s konverzí ke křesťanství, nikoli s účastí na demonstraci. O udělení mezinárodní ochrany manželé nežádali z důvodu obecně nepříznivé situace v Íránu, ale z důvodu své tvrzené konverze ke křesťanství.

60. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Kasační stížnost je nepřipustná, pokud žalobce v době běhu lhůty pro její podání nemá povolen vstup na území (§ 32 odst. 7 zákona o azylu).

Obecně lze proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. dubna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně